

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Łukasz Górski

85-111 Bydgoszcz • ul. Magdzińskiego 12/2 • tel.: +48 723 330 325 • biuro@adwokat-gorski.pl
NIP 953-221-46-63

Bydgoszcz, dnia 03 listopada 2017 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. J.Ch. Szucha 12a

00-918 Warszawa

Skarżący:

M P (PESEL)

ul.

reprezentowana przez adwokata Łukasza Górskiego (nr wpisu 862)

ul. Magdzińskiego 12/2

85-111 Bydgoszcz

Sygnatura akt Ts 160/17

PISMO PEŁNOMOCNIKA SKARŻĄCEJ

Działając w imieniu i na rzecz skarżącej M P , w oparciu o załączone do niniejszego pisma pełnomocnictwo szczególne, w wykonaniu zarządzenia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 października 2017 r., doręczonego pełnomocnikowi skarżącej w dniu 30 października 2017 r., wskazuję, co następuje.

I. Doręczenie pełnomocnictwa szczególnego

Odnosząc się do punktu 4 (czwartego) zarządzenia z dnia 25 października 2017 r., wskazuję, iż stosowne pełnomocnictwo szczególne, spełniające wymogi określone w art. 53 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. z 2016 r., poz. 2072; dalej jako: u.o.t.p. TK), zostało załączone do niniejszego pisma w pięciu odpisach.

II. Udokumentowanie daty doręczenia prawomocnego rozstrzygnięcia

W celu uzupełnienia braku formalnego skargi w postaci braku udokumentowania daty doręczenia ostatecznego rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK, tj. postanowienia Sądu Apelacyjnego w Łódzki Wydział I Cywilny z dnia kwietnia 2017 r., sygn. akt przedstawiam w załączeniu wydruk z ogólnodostępnego systemu pocztowego „Śledzenie przesyłek – Tracking” dostępnego w Internecie na stronie <http://www.poczta-polska.pl/>, podstrona o adresie <http://emonitoring.poczta-polska.pl/>. Odpis przedmiotowego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Łódzki został wysłany pełnomocnikowi skarżącej przesyłką listową zarejestrowaną pod numerem i doręczony w dniu 18 maja 2017 r.

III. Wskazanie naruszonych praw konstytucyjnych skarżącej wynikających z art. 45 ust. 1

Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

Pełnomocnik skarżącej wskazał w skardze kasacyjnej z dnia 17 sierpnia 2017 r. jako wzorzec kontroli konstytucyjnej art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi, że „każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd”. Precyzując treść skargi konstytucyjnej, stosownie do punktu 1 (pierwszego) zarządzenia z dnia 25 października 2017 r., wskazuję, iż naruszone zostało wynikające z powołanego wzorca kontroli prawo skarżącej do odpowiedniego ukształtowania przez ustawodawcę procedury sądowej w sprawach o wznowienie postępowania cywilnego, tak aby spełniało ono wymogi rzetelności, sprawiedliwości proceduralnej oraz precyzyjnego, jasnego i czytelnego określania praw stron i możliwości zaskarżania prawomocnych rozstrzygnięć sądowych w formie skargi o wznowienie postępowania, a także aby było ono wolne od nieproporcjonalnych rygorów formalnych, nadmiernie ograniczających dostęp do wymiaru sprawiedliwości i uzyskania przez stronę skarżącą ochrony praw w tymże postępowaniu.

IV. Wskazanie sposobu, w jaki naruszone zostały prawa skarżącej wynikające z art. 45 ust. 1

Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

Pełnomocnik skarżącej został również wezwany do dokładnego wyjaśnienia, w jaki sposób każdy z powołanych w petitum skargi konstytucyjnej przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1822 ze zm.; dalej jako: k.p.c.), tj. art. 407 § 1 w zw. z art. 403 § 1 pkt 1 i art. 410 k.p.c., narusza prawa podmiotowe skarżącej wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W petitum skargi konstytucyjnej wskazano, iż przepisy te są niezgodne ze wzorcem kontroli w zakresie, w jakim przewidują 3-miesięczny termin na wniesienie skargi na wznowienie postępowania w przypadku, gdy wyrok został oparty na dokumencie

podrobionym lub przerobionym i rygor odrzucenia skargi wniesionej po upływie tego terminu. Precyzując powyższe, wskazuję, co następuje:

1. Przepis art. 407 § 1 w zw. z art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c.:

- a) przepis art. 407 § 1 k.p.c. nie spełnia konstytucyjnego wymogu określoności przepisów proceduralnych w zakresie w jakim, przewiduje, iż początek biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania wiąże się z dowiedzeniem się przez stronę o podstawie wznowienia; jednolita i rygorystyczna wykładnia tego przepisu przez judykaturę nakazuje rozumieć „dowiedzenie się o podstawie wznowienia” jako zaledwie powzięcie przez stronę informacji o okolicznościach, które moga stanowić podstawę wznowienia, a nie jak sugeruje literalna wykładnia tego przepisu (która przy ustalaniu treści przepisów proceduralnych powinna mieć pierwszeństwo), powstanie u strony przekonania, iż okoliczności te miały miejsce, a także iż stanowią one podstawę wznowienia, co wymaga dokonania oceny prawnej stanu faktycznego; powyżej opisana nieprecyzyjność przepisu w połączeniu z rygorystyczną wykładnią sądową powoduje, że strona, która powzięła informację o takich okolicznościach i próbuje je potwierdzić, a także skorzystać z pomocy prawnej celem ustalenia, czy w ich świetle skarga o wznowienie może być zasadna (istnieje podstawa wznowienia), narażona jest na upływ terminu do wniesienia skargi, wobec nieświadomości, iż jego bieg rozpoczął się już wcześniej, co w przypadku skarżącej M P oznaczało rozpoczęcie biegu terminu już w momencie powzięcia przez nią wątpliwości co do prawdziwości jej podpisu na rewersie weksla, czego jednak nie miała możliwości potwierdzić w odpowiednim czasie;
- b) przepis art. 403 § 1 pkt 1 *in principio* k.p.c. również nie spełnia wymogu dostatecznej precyzyjności, jeżeli powiąże się go z treścią art. 404 k.p.c.; oba te przepisy w swoich hipotezach odnoszą się do przestępstwa – art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez opisanie czynności stanowiących dwie postaci fałszu dokumentów (podrobienie lub przerobienie dokumentu), które wypełniają zarazem znamiona czynu z art. 270 § 1 k.k., a w art. 404 k.p.c. dla określenia podstawy wznowienia użyto słowa „przestępstwo”; w ocenie skarżącej jest to przykład niestarannej (nierzetelnej) legislacji, która wprowadza w błąd strony, co do zakresu ich obowiązków w postępowaniu wznowieniowym, a mianowicie co do konieczności uzyskania stosownej decyzji procesowej w postępowaniu karnym dla celów dowodowych w postępowaniu wznowieniowym, tak jak miało to miejsce w przypadku skarżącej; ponadto w przypadku podstawy z art. 404 k.p.c. bieg terminu do wniesienia skargi o wznowienie liczy się od chwili dowiedzenia się strony o prawomocnym wyroku skazującym lub prawomocnym postanowieniu umarzającym postępowanie karne, a zatem przy podstawie wznowienia z art. 403 § 1 pkt 1 *in principio*

k.p.c., strona oczekując na wynik postępowania karnego (tak jak to miało miejsce w przypadku skarżącej), może pozostawać w usprawiedliwionym, ale mylnym przekonaniu, iż termin do wniesienia skargi nie biegnie, gdy w rzeczywistości może się okazać, iż rozpoczął on już swój bieg, a nawet upłynął;

- c) przepis art. 407 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim przewiduje zaledwie 3-miesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania należy także uznać za nieproporcjonalne ograniczenie formalne wniesienia skargi o wznowienie postępowania, które jest także nie do pogodzenia z zasadami sprawiedliwości społecznej; ustawodawca nakłada bowiem na stronę, która chce wnieść skargę o wznowienie postępowania liczne obowiązki, które strona musi spełnić już na etapie inicjowania postępowania (ze względu na wstępną kontrolę skargi dokonywaną przez sąd w ramach art. 410 k.p.c., co obejmuje badanie zachowania terminów z art. 407 i 408 k.p.c., dopuszczalność skargi ze względu na zaskarżone orzeczenie i oparcie jej na ustawowej podstawie, a także ze względu na odpowiednie stosowanie przepisów o postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a zatem również regulacji o procesowym ciężarze dowodu i prekluzji dowodowej), a samą skargę czyni skomplikowanym dogmatycznie, sformalizowanym pismem, które wymaga profesjonalnego przygotowania (skarga musi spełniać szereg wymogów przewidzianych dla pozwu, pisma procesowego, a także szczególnych przewidzianych tylko dla skargi o wznowienie); w takiej sytuacji strona musi w terminie zaledwie trzech miesięcy przeanalizować swoją sytuację pod względem faktycznym i prawnym, a w przypadku podjęcia decyzji o wniesieniu skargi o wznowienie postępowania zebrać argumenty i dowody na poparcie swoich twierdzeń, a także często skorzystać z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, przy czym czynności te będą dotyczyły często postępowań które miały miejsce wiele lat temu (w przypadku skarżącej wznowienie dotyczyło wyroku, który zapadł trzy lata wcześniej, ale ze względu na treść art. 408 k.p.c. może to też dotyczyć prawomocnych wyroków do 10 lat wstecz, a nawet dłużej w przypadku niektórych podstaw wznowienia), co nastrocza często szeregu trudności praktycznych; ukształtowanie przez ustawodawcę terminu do wniesienia skargi o wznowienie w opisany wyżej sposób, przy nałożeniu tak licznych obowiązków procesowych na podmiot inicjujący postępowanie, powoduje, iż uzyskanie przez strony ochrony w postępowaniu wznowieniowym jest często niemożliwe z powodów czysto formalnych, mimo rzeczywistego występowania podstawy wznowienia, co prowadzi do sytuacji nieakceptowalnych z punktu widzenia zasad sprawiedliwości społecznej, w szczególności, gdy podstawą wznowienia jest wydanie wyroku na podstawie podrobionego lub przerobionego dokumentu (to samo należy odnieść do podstawy wznowienia z art. 404

k.p.c.); strona bowiem może stać się podmiotem obowiązków (tak jak to miało miejsce w sytuacji skarżącej) w wyniku pokrzywdzenia przestępstwem, a następnie nie być w stanie uzyskać efektywnej pomocy ze strony wymiaru sprawiedliwości; brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż ochrona praw nabytych przez osoby trzecie w warunkach niesprawiedliwości materialnej i proceduralnej wymaga aż tak rygorystycznego podejścia ustawodawcy do kwestii terminu wniesienia skargi o wznowienie postępowania;

2. Przepis art. 407 § 1 w zw. z art. 410 k.p.c.

- a) przepis art. 407 § 1 w zw. z art. 410 k.p.c. nadmiernie ogranicza możliwość uzyskania przez stronę merytorycznego rozstrzygnięcia w postępowaniu wznowieniowym, w przypadku złożenia przez nią skargi o wznowienie postępowania z przekroczeniem krótkiego 3-miesięcznego terminu; w razie stwierdzenia bowiem, iż skarga została wniesiona po terminie, sąd ją badający wydaje postanowienie o odrzuceniu skargi (jest do tego zobligowany przez art. 410 k.p.c.), nie przechodząc do dalszego etapu postępowania wznowieniowego, który obejmowałby merytoryczną kontrolę skargi (w zakresie rzeczywistego istnienia podstaw wznowienia); względy sprawiedliwości społecznej (patrz uwagi do punktu 1 lit. c), jak i nakaz wysłuchania strony, który jest jednym z wymogów rzetelnego i sprawiedliwego postępowania, powodują konieczność złagodzenia rygoru przewidzianego w tym przepisie, bądź też przemawiają za wydłużeniem terminu do wniesienia skargi, o którym mowa w art. 407 § 1 k.p.c., tak aby zapewnić stronie rzeczywistą, a nie tylko iluzoryczną możliwość uzyskania ochrony sądowej.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę i wywodzę jak dotychczas.

Załączniki:

- pełnomocnictwo szczególne (x5)
- wydruk z systemu pocztowego „Śledzenie przesyłek – Tracking” (x5)
- odpis pisma (x4)

